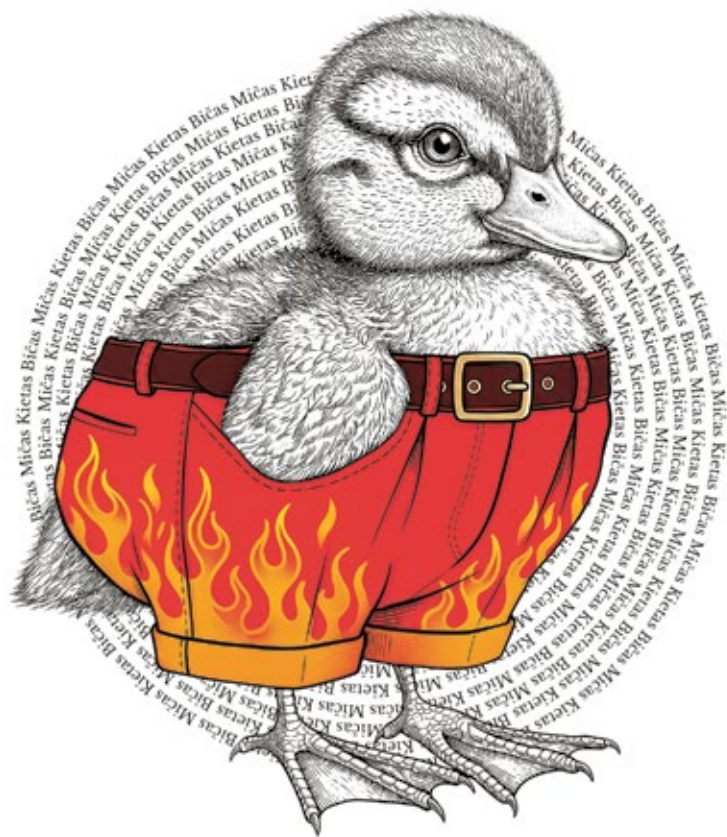

Kartą kūdroje gyveno...

Mičas Kiulkis Pilvinskas

Moksliškai – *Antinus Kleckus Mielissimus*

Šiaip jau Mičas buvo ančiukas kaip ančiukas. Toks kaip ir visi kiti. Jei ne viena maža smulkmena... Jis dėvėjo šortus!

FAN-TAS-TIŠ-KUS šortus. Jie buvo raudoni. Labai raudoni.

Tokie raudoni, kad jei spalvos galėtų kalbėti, šita spiegtų garsiau už gaisrinės sireną! Galbūt dėl to Mičas ant jų nusipiešė šokančius liepsnų liežuvių.

Prie šortų buvo diržas, o prie diržo – sagtis. Tvirta. Metalinė. Ir baisiai sunki.

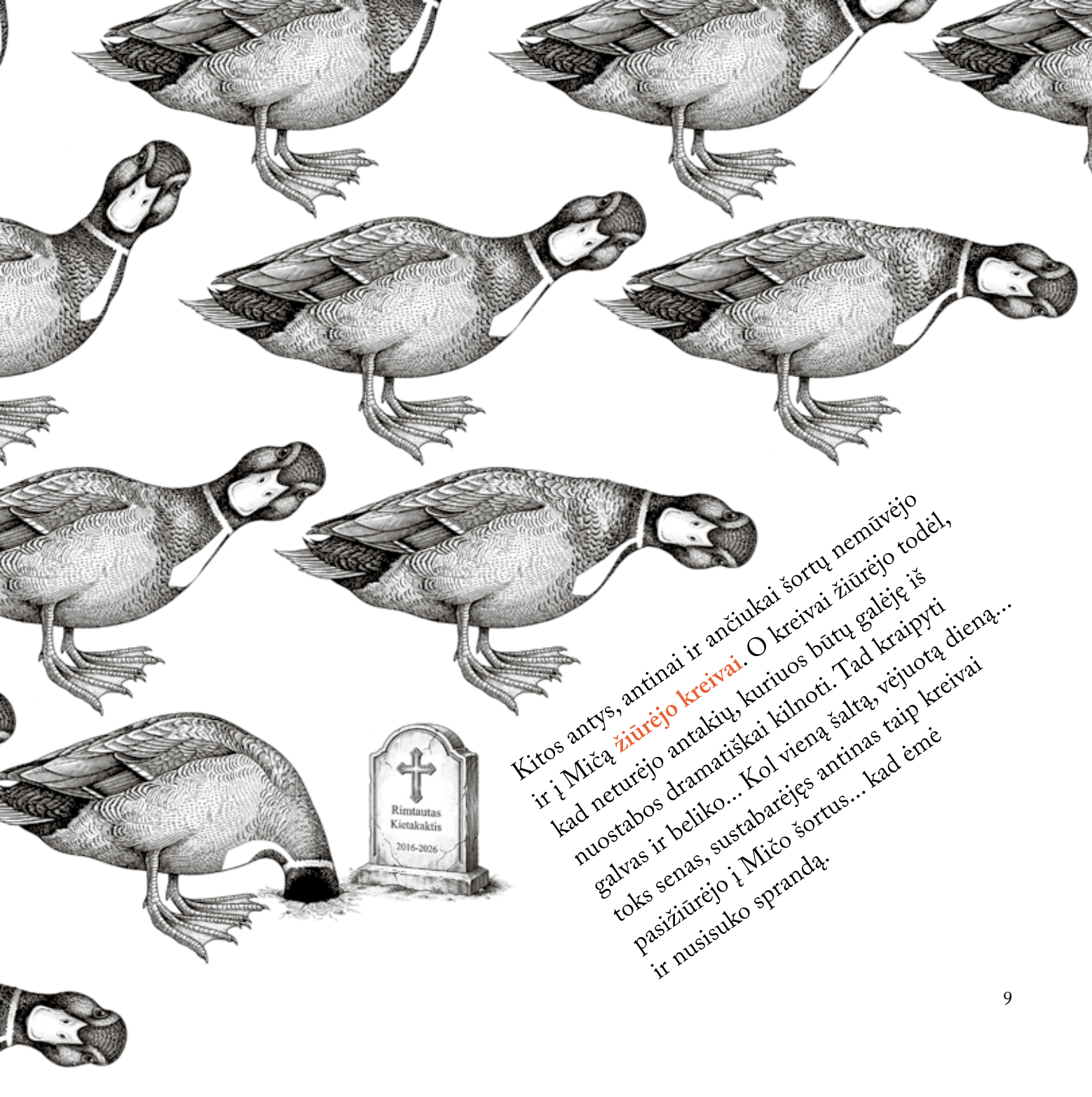
Sagtis buvo tokia sunki, kad lygiai taip smukdė šortus žemyn, kaip diržas laikė juos viršuje.

Dar buvo kišenės. Trys. Dvi šonuose. Skirtos sparnams susikišti, kai nėra ką veikti. O kadangi kūdroje Mičui dažniausiai ir nebūdavo ką veikti... šitos dvi kišenės visada būdavo pilnos.

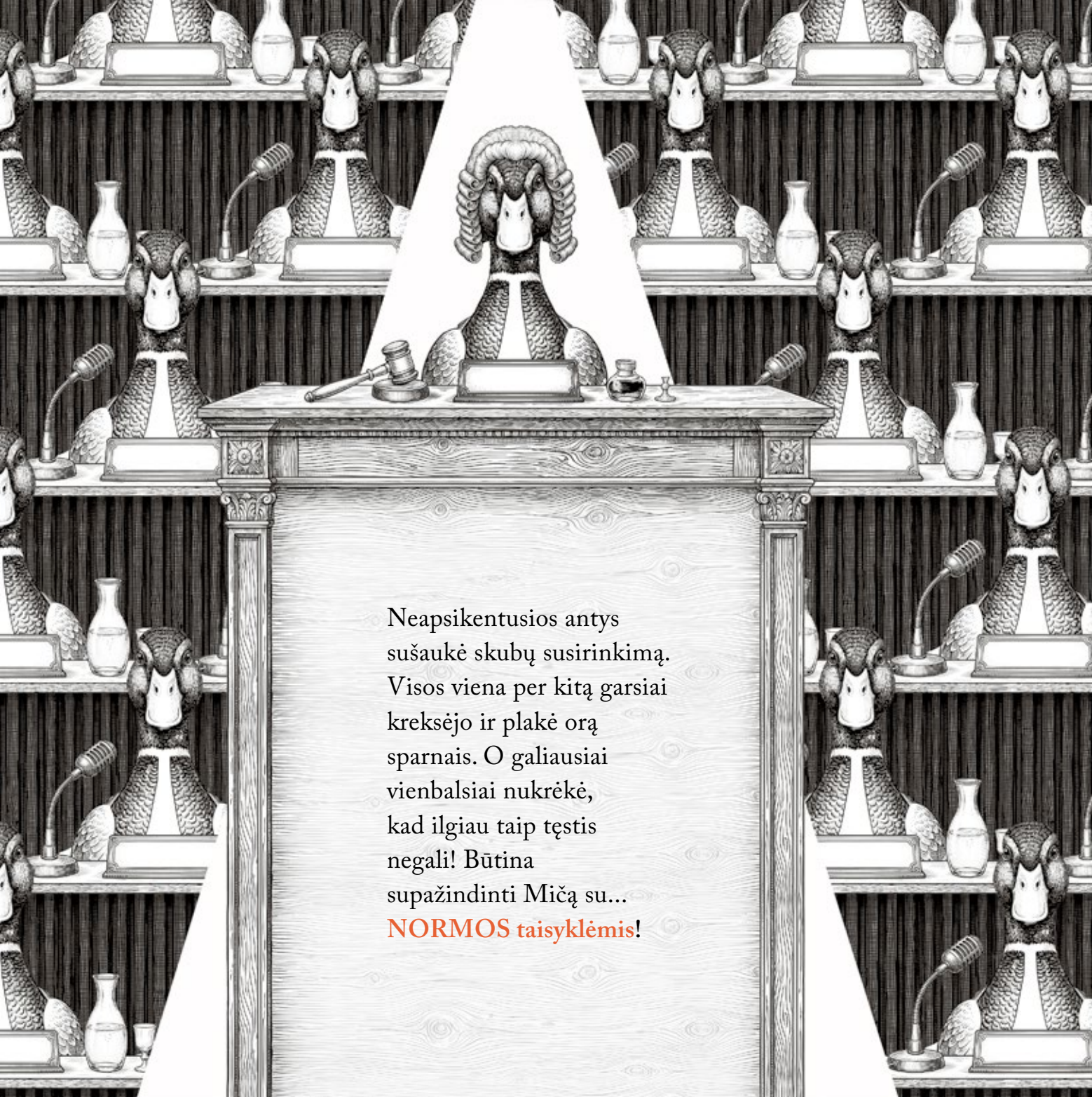
Trečia kišenė buvo užpakalyje – duonos trupiniams.

Na, tuo atveju, jeigu atklستų kokia pasakiškai turtinga bobutė ir pribarstytų duonos trupinių tiek, kad ančiukui tiesiog netilptų į pilvą.

Deja... trečia kišenė visada būdavo tuščia.

Kitos antys, antinai ir ančiukai šortų nemūvėjo ir į Mičą **žiūrėjo kreivai**. O kreivai žiūrėjo todėl, kad neturėjo antakių, kuriuos būtų galėję iš nuostabos dramatiškai kilnoti. Tad kraipyti toks senas, sustabarėjęs antinas taip kreivai pasižiūrėjo į Mičo šortus... kad ėmė ir nususuko sprandą.

Neapsikentusios antys
sušaukė skubų susirinkimą.
Visos viena per kitą garsiai
kreksėjo ir plakė orą
sparnais. O galiausiai
vienbalsiai nukrėkė,
kad ilgiau taip tęstis
negali! Būtina
supažindinti Mičą su...
NORMOS taisyklėmis!